ផ្សាយចេញពីបណ្ណាគារបន្ទាយស្រី

ភាគទី១

អ្នកពោល ៖ តាមផ្លូវតូចមួយនៃក្រុង Los Angeles ជាផ្លូវឡើងជម្រាលភ្នំម្តុំ Echo Park.... ។ នៅទីនោះច្រើនតែមានផ្ទះតូចៗ ជាជួរ ពីមុខទៅក្រោយ... ដែលសម្បូរដោយបងប្អូនខ្មែររស់នៅ ។....នៅតាមផ្លូវតូចឡើងកូនភ្នំនោះ មានឡាន BMW ពណ៌សមួយ ដែលឋិតនៅចំកណ្តាលចំណោមឡានម៉េចស៊ីកាំងកំពិតកំពៀវ...។ ខ្មែរពីរនាក់ចំណាស់កណ្តាលមនុស្សនៅអង្គុយក្នុងឡានជជែកគ្នាមិនព្រមចេញ... ម្នាក់ឈ្មោះសរ-បាសានអាយុប្រមាណ ៤៣ឆ្នាំ ម្នាក់ទៀតឈ្មោះ មួង ឫទ្ធី អាយុ ៣៥ឆ្នាំ...។ គេនិយាយគ្នាតាមរបៀបកុនចិន ។

ឫទ្ធី ៖ សិស្សច្បងឡើងទៅលើផ្ទះនោះមួយភ្លែតឬ ? អ្នកមេម៉ាយនោះស្អាតណាស់ណាំ... អាយុតែ ២២ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះទេ...ក្តៅស្រួយ ក្តៅស្រួយ សាច់ឡើងកំភើៗ

បាសាន ៖ ឫទ្ធីឯងឡើងទៅតែម្នាក់ឯងចុះ បងចាំនៅក្នុងឡានបានហើយ... បងដូចជាមិនសូវស្រួលខ្លួន !

ឫទ្ធី ៖ សិស្សច្បង ប្រយ័ត្នស្តាយក្រោយ... បងស្រីអាយុ

តែ ២២ទេ Perfect !! ហាំងមានកូនតែមួយប៉ុណ្ណោះ បងស្រីថ្មី ឈ្មោះវណ្ណី ហើយមុខមាត់គាត់ស្រដៀងគ្នានឹងមុខមាត់បងស្រី សោភានីរបស់បងឯងពីមុនកាលនៅ San Jose...I know she is your type បង !

បាសាន : មែន អី ?

ឫទ្ធី : Positive !

បាសាន : សិស្សប្អូនដូចជាគួរសមពេកទេដឹង ? បើនាងនោះស្អាតពិតមែន សិស្សប្អូនម្ដេចមិនពិសាខ្លួនឯងទៅ ! ម្ដេចចាំបាច់ធ្វើមេអណ្ដើកឲ្យគេ ?

ឫទ្ធី : លាក់បាំងអី...នាងនោះ ខ្ញុំញ៉ែវាមិនបាន១ ជាខ្ញុំចង់ទុកឲ្យបងឯង ។ សិស្សច្បងយុទ្ធសិល្បខ្ពស់ជាងប្អូន...ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្អូនមានទៀតទៅហើយ នរណាទៅហ៊ានកាត់មុខកាត់មាត់សិស្សច្បងនោះ ?

បាសាន : ហ៊ឺ... ឫទ្ធីឯងឡើងទៅម្នាក់ឯងចុះ បងដូចជាមិនសូវចង់ទេ.... ប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះបងមានយល់សប្ដិឃើញបាក់ធ្មេញ ព្រមទាំងចេញឈាមផង... កាលណាបងយល់សប្ដិឃើញបាក់ធ្មេញ...ដូចជាមិនសូវស្រួលទេប្អូនអើយ. បងចេះតែបារម្ភ...

ឫទ្ធី : សិស្សច្បង ! មកដល់កន្លែងដើមឈើក្រអូបហើយ

មិនគិតរត់ទៅរកទេ ! Please! ឈប់គិតបន្ដិចសិនមើល... you think too much... មិនដឹងជា Philo មិនដឹងជា Meditate ស៊ីងស្មាធិ៍ច្រើនអ្វីម្ល៉េះទេ... រឿងបាក់ធ្មេញទៀតក៏មិនចេះអស់ ....ចុះក្រែងបងឯងប្រាប់ខ្ញុំថា រឿងបាក់ធ្មេញនោះ ជាធ្មេញបាក់មែនទែន រហូតដល់ធ្វើឲ្យប្រពន្ធបងរត់ចោលរួចទៅហើយ... ជារឿងចាស់គីរីលយូរយារណាស់មកហើយ រួចឥឡូវក៏មកមានរឿងយល់សប្ដិបាក់ធ្មេញអ្វីទៀតហើយ ! ។ ខ្លាមិនខ្លាច បែរជាខ្លាចអាចម៍ខ្លា...គួរដែរ ! គួរដែរ ! បងប្រុសខ្ញុំមិនដែលជឿអារក្សទេព្រ័ក្ស អ្នកតា ទេពា ខ្មោចបិសាចអ្វីទាំងអស់...ស្រាប់តែឥឡូវបែរជាមកខ្លាចយល់សប្ដិទៅវិញ គួរឲ្យអស់សំណើច ! ហេ ! ហេ !

បាសាន : ឫទ្ធី ប្អូនប្រុស ! រឿងខ្លះយើងគួរជឿខ្លះដែរ... អាគមផ្សំអាយ៉ូស !...កាលបងបាក់ធ្មេញមួយ...គឺធ្មេញចំហៀងនៅក្បែរថ្គាមខាងឆ្វេង កាលណោះបណ្ដាលឲ្យសោភានីរត់ចោលបង ព្រោះវាភ័យខ្លាចបងស្លាប់ចោលវា... រឿងនោះ គឺរឿងបងសង្កេតចិត្តស្រី ពឹងផ្អែកលើការពិសោធ ពុំមែនជារឿងគួរជឿ ឬរឿងមិនគួរជឿនោះទេ...។ ប៉ុន្តែរឿងយល់សប្ដិជារឿងផ្សេង... កាលណាបងយល់សប្ដិឃើញថាបាក់ធ្មេញ គឺតែងតែមានញាតិមិត្តស្លាប់ពិតប្រាកដ ជាពិសេសគឺប៉ះពាល់ដល់សាច់ឈាមជិត១ទៀតផង !

ឫទ្ធី : ខ្ញុំយល់សប្តិឃើញបាក់ធ្មេញតែញយហ្នឹងឯង...ប៉ុន្តែមិនដែលមានកើតហេតុម្តងណាសោះ...ហើយបើកាលណាខ្ញុំយល់សប្តិឃើញបាក់ធ្មេញហូរឈាមមួយកំភ្លូសថែមទៀត គឺច្បាស់ជាមានលាភជាមិនខាន... គឺខ្ញុំអាចទៅលេងល្បែង Black Jack នៅ Las Vegas ទៀតផងណាសិស្សច្បង ។

ចាសាន : បងនិយាយប្រាប់ប្អូនអញ្ចឹងពីព្រោះបងធ្លាប់មានរឿងហេតុម្តងរួចហើយ ។ កាលពីឆ្នាំមុនបងមានសង្សារជានិស្សិតស្រីសៀមម្នាក់... នាងនោះជានារីក្រមុំព្រហ្មចារី អត់ព្រមប្រគល់ខ្លួនឲ្យនរណាទេ ប៉ុន្តែថ្ងៃកើត Earth quake ខ្លាំងជាងគេនៅ Northbridge នោះ បងបានទៅលេងផ្ទះនាងដោយចៃដន្យ ។ ដោយនាងខ្លាចស្លាប់ទៅនៅភាពជាក្រមុំ នាងក៏បានប្រគល់ព្រហ្មចារីមកឲ្យបង... យើងក៏បានក្លាយជាសង្សារនឹងគ្នានៅចំពេលដែលផែនដីញ័រខ្លាំងតែម្តង ! ហើយ ឫទ្ធីដឹងយ៉ាងម៉េចទេ ? ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមកស្រាប់តែបងយល់សប្តិឃើញបាក់ធ្មេញ... បងចេះតែពិភាល់... ចេះតែមមៃគិតព្រួយបារម្ភថាមានបងប្អូនណាម្នាក់មានគ្រោះថ្នាក់ជាមិនខានហើយ... ម្ចាស់ថ្លៃ គឺប៉ះចំនាងសង្សារសៀមនោះតែម្តង ! ពេលភ្លើងឆេះព្រៃ នៅខាងជើង អិល-អេ... នាងបើកឡានតាមចង្កេះភ្នំចំកន្លែងមួយដែល

គេជួយមិនទាន់ នាងក៏ត្រូវឆេះខ្លោចដូចសត្វកណ្តុរអ៊ីចឹង... នេះគឺជារឿងបង ! ប្អូនឃើញទេ ? សង្សារមែនទែនក៏បង់...សង្សារចម្លងភក់ក៏បាត់ !!! Shit !....

ឫទ្ធី : ចុះក្រែងនាងសៀមនោះបានស្លាប់ទៅដូចគោលបំណងហើយទេតើ... ដូចដែលនាងបានព្រាងទុក គឺបានសិស្សច្បងស្រោចគល់...ប្រោះព្រំទឹកអម្រឹតរួចជាស្រេច...ហា ! ហា ! ហា ! កុំអីនាងស្លាប់ទៅវិញ Free ឥតទាំងបានស្គាល់ជាតិព្រះមេផង ហា ! ហា !

ចាសាន : បងមិនមែនចង់និយាយអ៊ីចឹងទេ បងចង់និយាយថា យល់សប្តិបងវា "ឆុត"

ឫទ្ធី ចុះក្រែងយល់សប្តិនោះវាកើតមានតាំងពីកាលឆ្នាំមុនម្ល៉េះ... វាមិនទាក់ទងអីដែរជាមួយនឹងអានី Honey ឆ្នាំអូនដប់ប្រាំមួយស្រួយខ្ញាក ហែកខ្ញាកដាច់សាច់ក្រក... ដូចនំប៉ុងថ្មីៗ... ម៉េម៉ាយ អិល-អេ ឯណោះ ?

ចាសាន : ចុះប្អូនឯងថានាងនោះអាយុ ២២ទៅហើយ... ឥឡូវម្តេចក៏បែរជាអាយុ ១៦ទៅវិញ ?

ឫទ្ធី : ២២មែន... ប៉ុន្តែមើលមុខឃើញនៅខ្ចីល្អក់ដូចមនុស្សទើបចូលវ័យជំទង់...។ (ឫទ្ធីច្រៀង) ឆ្នាំអូនដប់ប្រាំមួយ... រ៉ាចត្រលោម ! រ៉ាចត្រលោម !

បាសាន : ប្អូនឡើងទៅចុះ... បងគ្មានកម្លាំងចិត្តឡើងទៅជាមួយប្អូនទេ

ឫទ្ធី : ម៉េចអ៊ីចឹង សិស្សច្បង ? Why ?

បាសាន : ពីព្រោះកាលយប់មិញ បងយល់សប្តិឃើញបាក់ធ្មេញម្តងទៀតហើយ !

ឆាកទី២

(ផាក់ភ្លេងស្រណោះ)

ពោល : ការហក់វិលត្រឡប់នៃចំណិតតូចមួយនៃអតីត-កាល ។ ពេលដែលនាយឫទ្ធីបើកទ្វារឡានចេញទៅ... បាសានប្រែជានឹកស្រណោះដល់សោភានីភរិយាក្មេង ដែលខ្លួននៅតែនឹកស្រឡាញ់មិនទាន់រសាយ ។ ដោយសារតែមានមនោសញ្ចេតនាជាមួយនឹងប្រពន្ធមុននេះហើយ... ទើបបានបាសានមិនសូវជាចង់ស្គាល់ស្រីណាថ្មីទៀតទាល់តែសោះ... ប៉ុន្តែបាសានខំភរភូតខ្លួនឯងថាគេលែងនឹកនា លែងស្រណោះសោភានីទៀតហើយ ។ តាមពិតសោភានីជាឧបសគ្គនៃស្នេហាថ្មីរបស់បាសាន ។ "មនុស្សយើងគឺជាសត្វដែលលង់ទ្រនេសក្នុងទីឆ្ងាយ ៗ" យោងតាមយោបល់របស់ទស្សនវិទូអាល្លឺម៉ង់ Heidegger “L’homme c’est l’être des lointrains” មនុស្សតែងរស់ជាប់ទ្រុងអតីតកាលជាមួយគ្នានឹងការភ័យខ្លាចតក់ស្លុតចំពោះអនាគតកាល... ប៉ុន្តែគេពុំបានរស់ក្នុងបច្ចុប្បន្នសោះឡើយ... ម្លោះហើយបានជាគេភ្លេចភ្លាំងរបូតខ្លួនទៅទីឆ្ងាយ ៗ ។ ដោយហេតុតែបាសានជាប់ទ្រុងអតីតកាលជាប់ជំពាក់នឹងសម្រស់សោភានីដោយមិនដឹងខ្លួននោះឯង ទើប

បានជាគេមិនព្រមឡើងតាមជម្រាលភ្នំជាមួយនឹងបូទ្ធី ទៅជួបអ្នកមេម៉ាយថ្មីស្រីសង្សារជាយថាហេតុ...។ ចំណែករឿងយល់សប្តិបាក់ធ្មេញ...និងស្រីនិស្សិតស្បៀមដែលស្លាប់ក្នុងអគ្គីភ័យនោះ គឺប្រហែលគ្រាន់តែជាលេសប៉ុណ្ណោះទេដឹង ។ នៅពេលដែលបាសានគេនឹកថា គេលែងស្រឡាញ់សោភានីទៅហើយនោះ...គឺជាពេលដែលគេកំពុងស្រឡាញ់នាងខ្លាំងជាពន់ពេក ! បីឆ្នាំទៅហើយដែលស្រមោលរបស់នាងមិនព្រមរលត់បាត់ពីដួងព្រលឹងរបស់គេសោះ...។ បាសានហាក់ដូចជារើបម្រះពីអន្លង់ស្នេហ៍ចាស់ ដោយពោលរអូរទាំហាក់ដូចជានិយាយទៅរករថយន្តរបស់បូទ្ធី... ទៅរកអ្នកតាចាស់ស្រុក... ឬទៅរកទេវតា អិល-អេ ? គឺជាសេចក្តីត្អូញត្អែរដែលជាការប្រឹងរើបម្រះដោះខ្លួនពីស្នេហាអភ័ព្វក្នុងអតីតកាល ។ (ភ្លេង...)

បាសាន: ស្រឡាញ់រួចក្បាញ់ រួចភ្លេច !...រួចហើយក៏ស្រឡាញ់ទៀត !! ឱ ! វេទនាអ្វីម្ល៉េះខ្ញុំ....គេឯងទៀតគេមានមនោសញ្ចេតនាស្នេហាជាតិ គេរត់ទៅបម្រើប្រយោជន៍ស្រុកទេសរហូតដល់បានធ្វើរដ្ឋមន្ត្រីនិងពាក់ផ្កាយគ្រប់ៗគ្នា... ចម្លែកអ្វីខ្ញុំបានជាមានវាសនាស្លាប់តែនៅក្រោមកន្ទុយក្បិន I am designed to be hopeless ! តាំងពីឃ្លាតចាកស្រុកកាលណា ខ្ញុំមិនដែលបាន នឹកនាទៅដល់

មាតុប្រទេសម្តងណាឡើយ... ខ្ញុំនឹកស្រណោះតែ ទៅដល់អូនសោភា... សែនស្តាយលែងបានក្លែមខ្លួនសង្សារ" បើផុតជ្រោយមួយ បងមិនស្រណោះ បើផុតចុងដោះ ស្រណោះដាច់ខ្យល់ !" ភ្លេង....

ខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តនឹកឃើញដល់ស្រីណា ដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្រឡាញ់ម្តងរួចហើយនោះទេ ប៉ុន្តែរួចហើយខ្ញុំនៅតែនឹកដដែល !

អ្នកពោល : តើបានផលប្រយោជន៍អ្វីទៅ ? យើងធ្លាប់ក្បាញ់រួចម្តងទៅហើយ កាលណាយើងឃើញគ្នាម្តងទៀត...វានាំតែអនុញ្ញាតឲ្យដំបៅចាស់ហក់ត្រឡប់មកវិញទាំងកម្រោលតែប៉ុណ្ណោះ...នាំតែឲ្យយើងក្បាញ់ម្តងទៀតនោះឯង ។ ការស្រឡាញ់ដែលបាត់បង់ទៅហើយ...មិនអាចវិលត្រឡប់វិញឡើយ ។ របស់អ្វីដែលកសាងរួចហើយដោយសារព្រហ្មលិខិត មិនអាចរុះរើឡើងវិញបាន ដោយសារព្រហ្មលិខិតដូចគ្នា ។ ឧបមាថា បើគេជួបប្រទះស្រីដែលគេធ្លាប់ស្រឡាញ់រួចម្តងហើយ... ស្រីនោះឯងក៏លែងជាស្រីដដែលដូចដែលគេបានស្គាល់ពីមុន ។

បាសាន : ខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តនឹកទៅរឿងស្នេហាចាស់នោះទាល់តែសោះ... ពីព្រោះកាលណាខ្ញុំអណ្តែតអណ្តូងទៅអតីតកាល អតីតកាលនោះវាក្លាយទៅជាឧបសគ្គរបស់អនាគតកាលរបស់ខ្ញុំ ។